

„Ca într-un țarc se simte Nora, lume-ai dincolo de geamuri”. Aici credem că se ascunde o explicație a gestului ei de a-și fi părăsit familia pentru salvamontistul Doru.

Trăind viața obișnuită a unei adolescente, Norei i se pare că tumultul care până la urmă trebuie trăit este în afara cercului ei existențial. Motivul pe care îl găsește în schimbarea destinului, care părea prestabilit: să devină ingineră, este dragostea pentru Doru. Ea se considera în viața ei simplă adolescentă captivă și începe să refuze totul, numai ca să scape de acel tip de trai. Paradoxal ajunge să trăiască „Proza cea lungă a primei iubiri”, adică dă greș.

Inițial se izolase de restul lumii pentru Doru, pleacă împreună cu el, și apoi el se izolează de ea și Nora nu poate reface legătura cu lumea din care plecase.

Vina Norei este că nu și-a ascultat părinții și nu menține un echilibru între cele două lumi, aspirată și cea reală.

Setea apropiere capra-neagră de soldații din vecinătatea pârâului: „Scăpat de sub frânghii, animalul zvâcnește, câtă speranță în nările lui și-n dâra de aer pe care-o urmează! Cât de adânc ochii cei umezi în zare se-afundă, cum rămân nemișcați o secundă”. Animalul are senzația că este liber, deși nu scăpase încă de frânghii, simțul olfactiv puternic îl face să adulmece mirosul de libertate, aerul din pădurea de alături. Este o comunicare profundă cu fostu-i habitat: „o, câtă speranță în dâra de aer pe care o urmează!”. Speranță are și animalul și pădurea care se simte ușor dezintegrată.

O șansă i-o poate crea Nora, prin solidaritate.

Personajul feminin are un dor de a deveni mireasă.